

[Hagbart Berg.]

de her stillede Ændringsforslag, thi man maa sætte Nedsættelsen i Forhold til den Skat, der betales.

Eksempelvis vil en Formue paa 60 000 Kr., hvoraf der nu svares 145 Kr. i Skat med en Forrentning af 5 pCt., komme til at spare 59 Kr. 50 Ø. og med en Forrentning af 4 pCt. 86 Kr. 50 Ø.; en Formue paa 100 000 Kr., hvoraf der nu svares 345 Kr., vil med en Forrentning af 5 pCt. komme til at spare 147 Kr. og med 4 pCt.s Forrentning 207 Kr. 207 Kr. i Forhold til, hvad der nu betales, nemlig 345 Kr., maa dog siges at være en ikke uvæsentlig Lettelse. En Mængde Formuer af de Størrelser vil netop under de nuværende Konjunkturer faa en meget følelig Lettelse i Forhold til den nuværende Beskatning, idet den fremtidige Beskatning kun bliver 40 pCt. af den nuværende.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch var saa inde paa nogle Betragtninger, som udtrykte en vis Bekymring for Venstres historiske Stilling til vor Skattelovgivning. Jeg vil gerne heroverfor sige, at man skal slet ikke bekymre sig om dette, thi disse procentvise Sammenligninger mellem direkte og indirekte Skat interesserer os ikke saa forfærdelig meget, saa længe der ikke skelnes mellem den indirekte Beskatning paa Luksusforbrug og paa Befolkningens nødtørftige Forbrug. Men vi er til enhver Tid villige til at møde en Opgørelse over den indirekte Beskatning paa Befolkningens nødtørftige Forbrug og den direkte Beskatning, thi det Arbejde, Venstre har udført, ogsaa i de senere Aar, skal nok kunne staa for Kritik.

Hvis jeg maa have Lov til at gøre et Par almindelige Bemærkninger her, ligesom ogsaa det ærede Medlem Hr. P. Munch gjorde, foranlediget ved en Udtalelse i Betænkningen, skal jeg sige, at det ærede Medlem skal ikke have nogen særlig Bekymring for os, naar vi skal ud at forsvare dette Lovforslag. Jeg tror, det ærede Medlem kan have nok i sin egen og i sit Partis Stilling, thi Sagen er jo den, at det radikale Venstre har en ganske anden Opfattelse af den direkte Beskatning, naar de Herrer selv har Ansvar, end naar de sidder som Opposition. De Herrer har endvidere en mærkelig Opfattelse af, hvad man kan tillade sig i Retning af direkte Beskatning under

en skattemæssig og erhvervspolitisk Højkonjunktur og under erhvervspolitiske og skattemæssige Vanskeligheder.

Da det ærede Medlem Hr. P. Munch selv sad i Regeringen og havde Ansvaret for vor Skattepolitik, da holdt Regeringen Haanden over Krigsmillionærerne og Kapitalisterne længst muligt og mest muligt. Venstre maatte den Gang med den nuværende højtærede Finansminister Hr. N. Neergaard som Ordfører — hvad man vil se ved en Gennemlæsning af Rigsdagstidende fra 1914 til 1918 — drive de Herrer frem Punkt for Punkt for at faa en Beskatning, den Gang Pengene var der. Det var os, der krævede de forskellige Beskatninger, vi den Gang kom ind paa. Merindkomstskat, Børsskat, Luksusbeskatning og al den øvrige Beskatning, vi efterhaanden fik, kom gerne 2 eller 3 Aar, efter at Venstre havde forlangt den. I en Udstrækning, som vi aldrig har kendt Mage til her i Landet, holdt de Radikale og Socialdemokraterne, der den Gang havde Regeringen og Ansvaret, Haanden over Millionærer og Kapitalister, da der var Penge nok at tage.

Det er det faktiske Forhold, og man gjorde det i en saadan Udstrækning, at vi maatte laane 600 Mill. Kr. paa et Tidspunkt, da Skatterne indbragte 700 Mill. Kr. mere, end man havde budgetteret. Det kunde man have undgaaet, hvis man havde fulgt den Politik, som Venstre den Gang krævede under den skattemæssige og erhvervmæssige Højkonjunktur, og man var da naaet til et helt andet Resultat.

Derfor tror jeg nok, at de Herrer skulde tale saa smaat om at ville Kapitalister og Millionærer til Livs. Nej, den Gang de Herrer kunde, og da de havde Ansvaret, og da det havde været de Herrer's Pligt at tage fat, saa sov de Herrer, og vi maatte drive dem frem Skridt for Skridt for i det hele taget at naa til en nogenlunde omfattende Beskatning. Først til allersidst i den radikale Regerings Periode, da de Herrer var fuldkommen ude at svømme, da den tidligere Finansminister Brandes stod og jamrede sig over, at det var ganske umuligt at finde Bund i vore Finanser, fordi han ikke anede, hvordan han var stillet, først da naaede vi til en ret drastisk Skattelovgivning.

Den Gang der var Penge nok, da enhver kunde betale, spiste man disse Penge